

Kanad ja noored.

V

Wanemuise
nait lawa
+ TARTUS.

1911

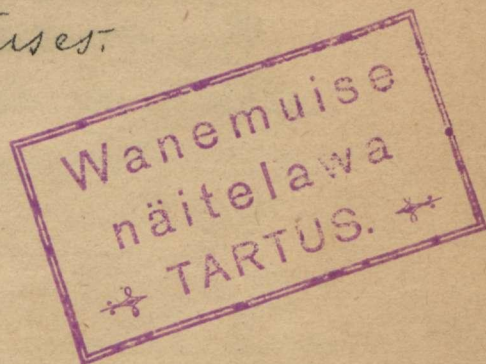
Къ представленію на нар. театрахъ одобрено.
7-го ноября-07г. за №3154.

Ed 33963

Wanad ja noored.

Lustmängsühes waatuses.

Berno Jacobson.

Tõlkinud: K. Kadak.

Lahkeks tohelinepanemiseks!

Raamatut palutakse korralikult
hoida! - Arakaotatud ehk rikunud
eksemplari eest nõutakse üks rubla
tasu.

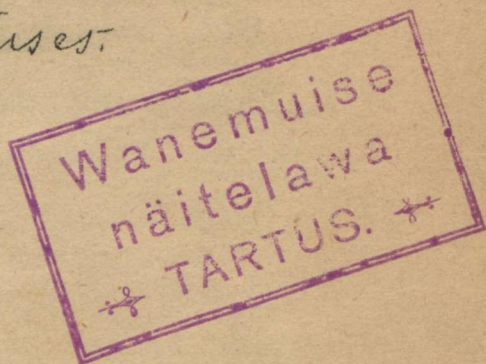
Къ представленію на нар. театрахъ одобрено.
7-го ноября-07г. за №3:54.

Ed 33963

Wanad ja noored.

Lustmängsühes waatuses.

Benno Jacobson.

Tõlkinud: K. Kadak.

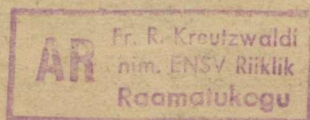
Wanemuise näitelawa,
augusti kuu, 1909 a.

2.

Osalist:

Robert Schlomann, terwisehoiu nõuunik.
Bertha, tema naene.
Dr. Siegfried Cornelius.
Edith, tema naene.
Ferdinand, ülemkellner.
Anna, toatüduse.
Friedrich, teener.

Arsoo
Jacobson

23345

1. stendus.

Ulemkellner Ferdinand. Siis toatüd:

Anna.

Ferdinand (hüidab parajasti viimase uuriwa uuriwa pilgu toa poole, lukkab keskmise laua siia koha poole ja avab palkuni ukse pah. es). Loor-niud wõivad nad tulla, kõik on kõige paremas korras!

See on
kõrgeim

Anna (walge põlle ja tanuga, käes kimp oialillesid, tuleb keskmisest uksest sisse, mille ta kinni lukkab). Siin on lilled, härra Ferdinand!

Ferdinand (wõtub lillekimbu kätte ja waat-
tab seda). Jelus! (Anna lillekimbu tagasi)

Pange lilled laua poole! (See sünnib.)
Wõnnu keskpäiku, nõnda! (Ääsa hõ-
andes.) Lilled toas, see teeb kohe toale
sobralikuma näo - seda wain ma ütel-
da!

hah
p
p
h
h

Anna. On see siis täesti üks neorpaar
pulmareisil, härra Ferdinand?

Ferdinand (tõmbab tähtsalt laptise
telegrammi restitaskust ja loeb):

4.
„Palun rahulikku tuba, akentega maja
tagumisel küljel, kui võimalik, palku-
niga.“ Mina olen nüüd juba ligi viis-
teistkümmend aastat siin röövastema-
jas, mu laps, ja nii pea kui telegrafi-
teel rahulikku tuba akentega maja
tagumisel küljel, kui võimalik pal-
kuga - telliti, oli see ikka (aevastab)
värskelt laulatatud paarike! Seda
võin ma ütelda!

Anna. Mis nimi seisab siis telegram-
mi all?

Ferdinand. Ei ühtegi nime. Kõige pa-
rem tõendus, et ma jälle naela päa
pikta trehvannud olen! Nii on ini-
mestel mõtted laivali ainult putinari-
sil. (Lähel Annast mööda ja avab
ukse pak. pool keskel) Nummer seitse
on tühi - see on ju väga ilus! Siis
paneme koha ukse teisil pool kimmi!
Tulge, Anna! (Par. poole sisse minnes
ümberpöördes) Ja siis veel midagi-
teie kassu pärast, laps - mida vähem
teie emast siin nummer üheksas näi-

tote, seda parema jootraha saate teie!

Anna. Hää küll, härra Ferdinand!

(Läheb temale par. uksest järele.)

(Suluda on, kuidas üks teisel pool

kimmi pandakse. Väike vaheaeg.)

Terwisehoiu nõunik Robert Schlomann ja

tema abikaasa Bertha (tulevad par.

poolt keskelt koridori uksest).

2. etendus

Robert (läheb rutuliste sammudega
kuni keskele). Noh, oleme jälle siin!

(Paneb kepi laua järele.)

Bertha (nature liigutatud häälega). Ja,

oleme jälle siin! (Paneb oma päeva-

varju ühte nurka, reisitasku tooli

pöäle, mis lauast par. p. on, ja oma

väikse käsikohvri sohva nurka par.)

Robert. Ole terwitatud, sa vana,

armas koht! (Kergitab kübarat ja

paneb selle jälle päha.)

Bertha. Ah, siin seisavad ju lilled laua

järel, üsna värsked lilled - kui kena!

Kas ei ole nõnda, nagu sois tassivad

nad mille kõrva sisse. Siidamest tere

6.
tulmast kakskümnesie aasta pärast
Robert (naljatades). Mina ei kuule
midagi, aga (mussutades) nad lõh-
nuvad suurepäraliselt, Mausi! (Wis-
kab kübara ja mantli ühe tooli pääle
par.) Ah, tore päew, ainult natuke
jälak! (Tõmbab küue maha ja wiskab
ühe tooli pääle, mis par. p. lauast seisab.)
Bertha. Aga wanamees, ära ometi
kõhe nisugust korratust sünnita!
(Wõtab tema kübara ja mantli tooli
päält ja riputab wärna, mis sohwest
par. p. on; wõtab tema kepi, mis ma-
ha kukkunud on, ja paneb ühe tooli
pääle par. p. lauast.) Tõnna sa
küll selle kõmbe maha jätad?
Robert. Ei ilmasgi! (On krae ja
manshetid ära wõtnud; pesemise louna
pääle par. waadates.) Ah, sääl on ju
wärsket wett! (Läänab sõrgi kõi-
sed üles.) Sääl hüppame kõhe pääga
wette ja loputame reisitolm maha!
(Pistab pää meekaussi, puristades.)
Ah-oh-wõtku mind pagan, aga

see on häa!

Bertha (on wõõrajal, ilma kübarat ja mantlit ära wõtmata, pah sohwa nurka istunud; natuke kurwalt, tawol, natuke tteheitwalt). Robby?!
6

Robert (jällegi pääid puristades weest wälja tõmmates). Mis on, it? (Pühib köterätikuga üle näo ja hakkab siis käsa seibiga pesema.) Mis on, Maudi?

Bertha. Kas tead, mille pääle ma praegu mõtlema pidin?

Robert. Mitte aimu!

Bertha. Kui meie just tänä kahe kümne wice aasta eest, pulmameisil esimest korda sija peatama jaimme, siis wõtsid sa sin sellesamas toas - meie saime waewalt üle läwe sisse - minu ümbert kinni, musutasid mind ja ütlesid: „Minu häa, armas, ainu - keine Bertha!“ - (Nägu wiltu tõmmates.) Ja tänä - pesid sa emmast!

Robert. Paganapihta, olen mina ka üks wana mats! - Anna andes;

Mausi! - Noh, tule õige siia!

Bertha (täuseb naeratades soovalt üles ja lähleb tema juurde).

Robert. Minu hääd, ainas, ainuke ne Bertha! (Stumab temale südame-
kult nusu, kõrvale, mis kuni küü-
narnukkidele sebi vahuga on, et waat-
likult temast kaugele hoides.)

Ulemkellner Ferdinand (astub ruttu
keskuksest par. poolt korridorist sisse,
just sel ajal, kui paarike üksteist
musutab).

3. etendus.

Ferdinand (tagasi pöörates). Palun
andeks - (pöörab ümber) Mul ei olnud
aimugi, et saksad juba siin on!

Robert. Waksali juures langes üks-
teie hotelli hobustest maha ja selle
juures lõks hüsel katki. Meie ei jõud-
nud ära oodata, kuni see väike hä-
da ära parandatud oli, ja sellepä-
rast tulime jälgsi siia. Meie tunnen
iga kivi siin linnakeses!

Ferdinand (kõrvale). Need ei ole ometi

putnareisil! (Kõvasti) Ah, saksaad
on juba kord siin olnud?

Robert (on selle aja sees käed ära kuu-
ratanud, krae jne. kaela pannud ja
kui selga tõmmanud). Ja muidugi!
(Laulab kasase häälega). "Kaua sest
ju, kaua sest ju!"

Ferdinand (Robertile raamatut ja
sulge pakkudes). Tõhin ma paluda?

Robert. Ah so! (Kirjutab ja rõõgib.)

Terwischoin nõunik Robert Schlomann
üks Mausiga Berlinist.

Bertha (naeratades). Aga Robert!

Robert (Berthale vormilikku küsiar-
dust tehes). Wabanda! (Tõmbab maha
ja kirjutab uuesti) üks abikaasaga
Berlinist.

Ferdinand (raamatut ära wõttes, wä-
ga auupaklikult). Tõnan, härra ter-
wischoin nõunik! Kas saksaad tule-
wad õhtusöögiks-alla?

Robert. Ei - meie jääme üles. Eks
ole tõsi, Maus!

Bertha (naeratades). Ja, meie jääme üles.

11.
(Lähel ruttu koridori uksest ära.)

4. etendus:

Robert. Bertha (tema pah. käe kõrval)
Robert (toos ringi vaadates). Kas tead, eit, see jesa näeb üsna naisamugiune välja, nagu seekord. Nedsamad kosutavad tapetid, hkk vähemalt seesama muster- ja (puristades), toepoolest, sääl ripuvad sohva kohal veel nedsamad ära pleekinud kivitruksi pildid. Midagi ei ole muutunud - ainult meie.

Bertha (pääd nokutades ja vähe värisema häälega). Ahinult meie! (On vaherjal oma kolmumantli kappi pannud, mis pah. sinas seisab, kühara põlast ära võtnud ja oma käsikohvrist sohva põialt väikeses ajalehepaberi sisse mäsitud pakikesse välja võtnud ja paneb kohvri ära sohva taga.)

Robert. Ah, Mausi, missugune kena soe naisuke sa kohesümne wie aastaest olid, painduw kui palm! Tähelepanemise väärt, kui üks noene aastate jookkul paar punda raskemaks on

12.
on läinud, siis üteldakse, ta on oma
ilu kaotanud!

Bertha (noeratahes protesteerides). Ainult
pund, kui paluda tohin! Ja siis, ar-
mas Robby, ära katsu unust uskum-
panna, et sina - selle aja sees ilusama
oled läinud!

Robert. Kui ka minu välise inimese
soledad jooned aastate jooksul natura-
ümarguseks on läinud, siis - olen ma
omei oma sisemise soleduse alal hoid-
nud! Ja sellest on mulle küllalt! (Tõstab
oma reisitasku, mis tooli põial lauas-
par. p. on, ja otsib põialt sest midagi.)

Wõtku mind pagan, Mausi, ma
olen oma hommikuringid koju unus-
tanud! (Viskab tasku kuhugile nur-
ka.)

(Aegamööda lähed pimedamaks.)

Bertha (pakkis lahti tehes). Ja mina
- olen nemand sinu tarwis kaasa
võtnud! (Hoiab Kingi kõrgel.)

Robert. Waata ometi - see on ju liht-
salt liigutaw! (Patsutab temale põse p.)

13.
Oled omegi tubli naisuke! Mõtle kõige
pääle. (Hakkab Kingi jalga paremas;
Kas tead, kui ma saabaste sest välja
saan, siis on mul tundmus - just nagu
rebasel, kes raudadest pääseb! - Tuhhat
jätuline, kuhu see toatundusku pögan
omegi selle saapasulase on pannud?!
(Otsides.) Jgas võõrastemajas on see
isesuguse sala koha pääle ära peidetud!
(Avaldab abimuse.) Ehk on ta siin ohjus?
(Süüvõimelt.) Ka mitte! (Peaaegu
nuttus.) Mis pögan ma nüüd pääle hak-
kan.

Bertha (on naeratades oma mehe tege-
vust päält vaadanud, ja vahetajal
tooli pääle pak. p. lauda istunud). Ja
see on paha lugu teie - paksude wana
härradega! Teie ei saa kumardada!
Süna meie noised - kui me ka mitte
enam (nastuke pilkavalt) nõnda
pänduvad ei ole, kui palmid - noh,
tule siis, wõnanes -! (Teeb kõrga
liigutuse, nagu tahaks ta tema sõa:
paid maha tõmmata.)

Robert. Mis, ^{W.} Mäusi, sa tahad tõesti?
Ei, sellega ei või ma nõus olla! (Aru-
nab talle kobe oma pahema jala kätte.)

Bertha (tõmbab tema saapa maha.)

Robert. Ah! - Ja nüüd - (sirutab talle
parema jala) Kurb mängu teine wa-
tus!

Bertha (tõmbab teise saapa maha.)

Robert. Ah! - Täna sind, südameke!

(Suudleb teda otsaesisele, paneb hom-
mikuringad jalga) Ioo! - Nüüd olen

ma õnneti jälle inimene! (Aru-
koridori ukse, võtab mõlemad saa-

pad kätte, kumardab enmast nagu
keegli mängu juures ja viskab saa-

pad julges ringis välja) Alle neune!
(Paneb jälle ukse kinni.)

(Waherjal on pimedaks läinud.)

Bertha (tärseb hülsti, võtab taskust
väikese siidipaberit sisse mässitud

parikese välja). Oma kallide juus-
te juures jääd sa ikka alles-järis-

lapses! - Wanamees, mul on sinu
tarwis midagi - arva õige, mis see on!

Robert. Noh?

Bertha (südamlikult). Sinu lillekim-
buke! (Näitab väikest hõbe lillekimpu.)

Tule siia, sina hõbepeigmees! (Nõutab
roosiõietema nõbiaugust ära ja
paneb hõbe lillekimbu asemele.) Kuu-
sa ka kõige annavaldusteest kõr-
vale põigelnud oled, (õrnalt) seda,
wanamees, pead sa tõna emeti kand-
ma!

Robert. Tänan! (Lundleb teda.) Nüüd
on aeg mul midagi sinu tarwis,

Bertha! (Nõutab väikese nahast koti-
kese taskust.) Arva õige, mis see on?

Bertha. Noh?

(Ukse poole keskel par. Koputatakse)

Robert (kotti avades). Brilliantidest
poolkruu, mida sa enesele nii sagedasti
soovinud oled.

Bertha (nagu laps-käsa plaksutades).

Si, on see võimalik?!

(Koputatakse teist korda)

Bertha. Ja seda kindsid sina, süda-
meta inimene, terve päev enesiga?

16.
Robert (Deklamerides).

"Lis peab õo olema,
Kui võiksid tähed särada."

Bertha (häämulega). Robby!

Robert (nõndasamuti). Mousi! (Wõta
wad üksteise ümbert kimmi ja suudlavad.)
Wenschellner Ferdinand (tuleb koridori
uksest thebutiga, mille pääl kaks
pudelit, jäänou ja klaasid on).

5. etendus.

Ündised. Ferdinand (tagapool seistes).

Ferdinand (näeb muudlemist ja pöörab
ennast ära). Palun wabandada, ma
koputasin kaks korda! (korwale).

Peaks see süsgi noorpaar olema?

Robert (lippa oma naise ümbert kimmi
hoides). Palun, ärge häbenege midagi!

Ferdinand. Ma toon Reinweini, nou-
niku härra. (Paneb pudelit ja klaa-
sid laua pääle).

Robert. See wana saks olgu meie
poolt südamest terwitatud! (Tueb
weini poole kimarduse).

Ferdinand (Berthale). Kõlm toit tuleb

akna alla

Ka koke, nõuniku proua!

Bertha Hää küll!

Ferdinand (äranimes, veel kord paari
waadeldes, püäd raputades). Tähelepa-
nemiseväärt - nõga tähelepanemise-
väärt! Seda pean ma üttema! (äras)

6. etendus.

Robert (on kaks-klaasi täis-täitnud,
ja nuusutab veini). Hm - tore märjuki!
Koh, prosit, eit!

Bertha. Prosit! (Lööwad kokku ja joovad.)

Robert (tühjendab klaasi ühe sönnuga.)

Bertha (joob ainult pool klaasi, paneb
klaasi laua peäle ja lähleb akna juurde
päh. es). See imetore lõhn, mis aiast
tõuseb! Ah, wasta ometi, Robby - sääl
seisab ka veel see jasmini lehtmaja!

Robert (tema juurde astudes). Ja sääl
see suurepäraline kuhlapuupsos -
karwapäält nagu kahekümneviie aasta
ist!

Bertha (alla waadates). Lhuidas see kõik
wõrsub ja õitseb - (liigutatult) Midagi
imelikku, jõwastawat on õhus.

18.
Robert (tõsiselt). Õnnelik loodus, mis
iga vastava nooreks saab!

Bertha. Nii palju asju tuleb mulde —
nii palju! (Wäike wäheasg.) Kas ma
litan veel, Robert, kuidas sa seekord
sin kohal käe minu jaha ümber pand-
sid —

Robert (teeb sedas).

Bertha. Ja siis laulsid —

Robert (mälestustesfe wõjunud, laulab
tasa oma ette).

„Ihii näeksin ma nõmme pääl
Lind marm sees...“

Bertha (wäga liigutatult). Ja just
sel silmapilgul kõlas selle wäikese
kirinukella soäl wastu, mis õhtu
päikese käes sõras, nagu kulla-
tud — ja see kõlas nii tõsiselt, nii ju-
halikult.

(Klaugelt kõlab tasane kella heli, wäik-
selt, juhalikult tupp.)

Bertha (nutab tasa enese ette).

Robert (silmi pühkides). Minul wanal
mihel pisar silmis — (kõkitselt, suurepä

raliselt.) "Wõtku mind jagan!"

(Wahajal on tuba üsna pimedaks
lainud.)

Bertha (akna juurest ära tülles, rõõmsas
mälestuse toonis). Kas mäletad veel,
kuudas täna kohesünnepäeva aasta
est tüdruk lambi tuppa tõi ja küsis:
„Mis ajal saaksid enmast üles ärata-
da lasta soovivad?“

Robert (imestades). Maudi, on sul aja
mälu!

Bertha (naeratades). Ja sina, Robby,
vastasid temale: „Kell üksteiskümmend!“

Robert (naerab kelmiikalt kosa oma ette).

Poatüdruk Anna (tuleb põlewa lambiga
korridorist uksest. Tuba lõheb walgeks).

7. etendus.

Anna (tagapool seistes). Robert.

Bertha (tema põh. pool).

Anna. Tere õhtust!

Bertha (sõbralikult). Tere õhtust, mu laps!

Anna. Ma toon lambi. (Paneb lambi
laua peäle.)

Robert. Hää küll!

20.
Anna. Siinas soovinud suksad emast
hommel ivatada lasta?

Robert. Hm, hm - kell kuus!

Bertha (naerab tasa enese ette).

Anna (kunniardub tummalt ja lähel
korridori ussest ära).

8. etendus.

Robert. Bertha. Siis Anna ja Friedrichi
hääled.

Robert (on juba varem oina kepi ja
vihmavarju ümbriku seest pikavar-
rega piibu võtnud ja põlema pannud).

Bertha. Muidugi, kui ta oina pikka
piipu popsutada ei saa, siis ei ole tal
hää.

Robert (hää olemisega suurt suitsu-
pilve õhku puhudes). Mausi-mul on
terves oinas elus ainult kaks sammu-
kest olnud, sina ja -piip, ja ma olen
neile mõlematele trunks-jäänud! (Pa-
neb vihmavarju ümbriku taga nurka).

Bertha (kelmikalt ähvardades). No, no!

Robert (oina kübarat varnast röttes).

Meie teeme õige emme õhtusööki väikese

Anna
emmi juude

jalutuskaigu läbi aia.

Bertha (tema jalgade peäle näidates).

Lo? Hommiku kingades?

Robert. Lina, wagusas kohas oratavad need weel suurt inestust!

Bertha. Noh, minulgi pärast!

Robert (kergelt kübarat kergitades). Tohin ma paluda, nõuniku poosa? (Anna temale käewarre ja lähleb temaga korridori uksest wälja. Uks jääb poekile.)

(Üsna lühike wahedeg; siis on wäljas pütsaplaksumist ja woorastemaja kella helisemist kuulda.)

Anna (hõikab wäljas). Friedrich, wanker on tulnud! ruttu - mina pean alla kooki minema!

Friedrich (nõndasamuti). Ma lähen juba!

(Nagu küsiks tema karest keegi midagi.)

Tuba nr. 9? Palun, siin - otsekohes!

Dr. Siegfried Cornelius ja tema abikaasa

Edith (tulewad koridori uksest).

9. etendus.

Cornelius. Edith (tema pahema käe kõrval).

Siegfried (saabaste peäle kinnitades, siis

22.
tagasi rõõkides). Woata ette, mu kallis,
et sa saabaste päalei kornista!

Tlesk tubarõtab ta õikitselt oma naise
ümbert kinni, kõiki pakkisid käes hoi-
des, wäga õrnalt.) Minu hõia, orinas,
ainukeine Edith!

Edith. Minu magus Siegfried! (Waa-
tab ringi ja teeb kartliku näo; õikit-
selt nagu laps muksuna hõkates.)
hu - hu - hu -!

Siegfried (trööstides). Rohusta unast,
kallis - kõik lõheb ju weel hästi! (La-
seb tema lahti, kõrvale.) Mul on natu-
ke isäralik! (Paneb kõik asjad tooli
pääle par. p.) Luba, mu kallis! (Tõm-
bob tema reisirimantli maha ja paneb
ühe tooli pääle par. p.)

Edith (sosistades). Ah, ma saan jälle
närwilise pääwala!

Siegfried (kõige suurema hirmuga). Ju-
mala pärast -! (Tõmbab ruttu taskust
ühe pudelikese ja hõiab selle tema nina alla,

Edith (sissehingates). Ah!

Siegfried. On sul nüüd parem, mu kallis?

23.
Edith (õnneliku naeratusega). Ja!

Siegfried (suure kergitusega). Jumalale
tänu! Oli õnneti hääd, et ma salmiaku
kaasa võtsin. (Pistab pudelikese jälle
taskusse, pöörab ennast ümber, vaatab
woodide poole ja saab naljaka häbelikku-
se.)

Edith (ukse poole par. p. keskel woodates).

Kuhu jäävad siis meie kohvid?

Siegfried. Rahusta ennast, armas Edith,
need tulevad koha!

Edith (tahab kindaid maha tõmmata).

Siegfried. Oota - ma võtan sind! (Tõmbab
ühe kinda maha.) Lo! (Ammab kõela musu.)

Ja nüüd - heine kõekene! (Tõmbab teise
kinda maha ja ammal ka sellele kõele
musu.) Lo!

Edith (õnneliku naeratusega). Kuu hääd
sa oled, mu magus Siegfried!

Siegfried. Tule, istu, mu kallid, sa oled
pikast harjunud reisist küll väga
väsinud! (Võib teda nagu väikest last
sohva pääle ja rahetab selle juures temaga
seisukohta)

24.
Edith (sohva poole istudes). Ma ei tea,
ma olen nii rahutu! Esiti kukkus üks
võõrastemaja hobune rannriies-maha
ja siis läks tüsisel katki —

Siegfried (rahustades). Seda tuleb ju iga-
päev ette, et hobused rannriies-maha
kukuvad.

Edith. Ja siis komistasid sina, kui sa
sina sisse astusid.

Siegfried. Seda tuleb ju iga päev ette, et
ma komistan; minu lähikese nõrgemise
juures ei ole see kellegi imeline!

Edith (ohates). Kuid see aga õnnetust ei
täienda!

Siegfried. Ah, mine! — Aga võta omesti
kübar ära, südamekene! (Küünitab kü-
bara järele.) Sa lubad?

Edith (naeratahes). Palun!

Siegfried (tõmbab kübara nõela välja
ja võtab kübara maha). Lo!

Edith (natuke umbusklikult). Kuid osa-
valt sa seda teed! (Kelmikalt õhvar-
dades.) Sul on selles harjumist?

Siegfried. Minul? — Oh ei! (Karjudes.) Ah!

Edith. Mis-sis on? 25.

Siegfried. Ma torkasin enesle kübara
nõelaga sõrme sisse! (Paneb kübara
kapi pääle pah.)

Edith (tema kätt oma kätte wõttes).

Maene Siegfried!

(Koputatakse õige tugewasti keskmise
ukse pääle.)

Siegfried (astub laua ette). Sisse!

Majateener Friedrich (astub sisse, õlal
suur, tore naesterahwa reisikohwer, käes
keskmise suurusega meesterahwa kohwer).

40. etendus.

Friedrich. Tere õhtust!

Siegfried. Ah, sääl on ju meie kohwid!

Friedrich. Kuhu ma nad panema pean?

Siegfried. Minu abikaasa kohwer (ütleb
sõna „abikaasa“ teatava pühalikusega
wõlja) siia (näitab ühe koha pääle par.
p. pesulanda) ja minu oma sinna! —

(näitab kohwrioluse pääle ahju kõrval.)

Friedrich. Hääd küll! (Paneb kohwid
kuhu kõstus, raskelt.)

Edith. Jumala pärast, ettevaatlikult!

Siegfried. Selles ^{26.} kohuris on minu abikaasa riided!

Friedrich (rumalalt naerdes). Hahaha!
Hädä õhtut! (Ühesle) See on üks peenikeve paarine! (Korridoriksist ära.)

11. etendus.

Edith (häireb jüstis). Anna mulle minu kohuri võtit, Siegfried!

Siegfried. Silmapilk, mu kallid! (Hakkab rõõvilikult kõigis taskutes otsima) Kuhu ma õnneti selle võtme panin? - Ah, siin! (Võtab ühest vestituskust.)

Edith. Sa pead kohuri võtme iseka rahakotti panema, ütles sulle mamma veel täna! (On vahujal sohva pealt tooli peäle sohvast pah. poole istunud. Põna "mamma" juures tuleb talle koju igatsus ja ta hakkab nagu laps nutma) Minu or - mas - hädä - mam - ma -

Siegfried. Kõige vägevam jumal!
(Jookseb tema juurde ühe käterätikuga, mis ta pesulaualt võtab) Siga rahustamast õnneti, minu kallid! (Kui vaatab käterätikuga tema pisaraid.)

Edith (sositades). ^{27.} Ah - mul tuleb jälle
nõrwiklik jäävalu!

Siegfried (tõmbab sõnalorus umata rõlgu-
kiivusega pudelikesse toskust ja hoiaab
temale nina alla). See oli ometi häbi,
et ma salmiaku koosa võtsin!

Edith (tõmbab naljakalt liialdades sal-
miaku lõhna sisse.)

Siegfried (kõvasti). Oh sul müüd parem,
mü kallis?

Edith. Ja. (Vaatab talle omelikult otsa).

Siegfried (kõrgend. tult). Jumalale tõnu!
(Pööliti enesile.) Nutust märgude silmad
naeratus on kõige ilusam rikerkaar!

Edith (püsti tõustes häkitselt horilikul
kõnelemise toonil). Kes seda ütleb?

Goethe? (Võtab tema kõest võtme.)

Siegfried. Ei. - (Eneseteadvalt.) Seda ütlen
mina! (Märkab alles müüd pudelid ja
klaasisid laua pääl.) Ah, sin seisavad
ju alles veinipudelid ja klaasisid laua
pääl. Jgatahes nende omad, kes enne
meid sin lasivad.

Edith. Kas tead, mehekene, mina liian,

see on hirmus! ^{28.} Igal pool, kuhu sa
kuled, on keegi minn juba enne meid
elanud, istunud, söönud.

Siegfried (üsna tõsiselt). Sul on täiesti
õigus, armas Edith, aga seda ei saa
kohjaks muuta.

Edith (rüüdekapi juures pah. p. seisema
juures). Oh see kapp aga väike! Sin-
na ei saa ma sügugi oma riided üles
riputada! (Lähleb Siegfriedist mööda oma
suure kohvi juures)

Siegfried. Meie sõidame ju homme juba
edasi!

Edith (on vaherajal oma kohvi avanud).
Pööra ennast ümber, Siegfried, ma võtan
midagi välja!

Siegfried (ennast ümberpöördes midagi otsima-
tes). Mida siis?

Edith (häbelikult). Oma hommiku kleidi.
(Võtob ühe toruda, pitsidega hommiku-
kleidi, mis kohvis kõige pääl on, väljas)
Ega sa ei waata, meheke? (Wüb, war-
waste pääl kändides. Kleidi wõadi juures)

Siegfried. Ei! (Piilub temale järele. Enesele.)

Mul on natuke isiaratlik! (Kõvasti.)

Kui sa lubad, mu kallid, siis paneksin
ma oma hommikuningad jalga!

Edith (tagasi tules). Kga iserehest
mõista!

Siegfried (kes kohvrist ohju juurest kin-
gaid on võtnud). Ole nii häa - pööra emast
ümber!

Edith. Heia küll! (Pöörab emast ümber.)
Kas tead, Siegfried, mis nimesed meie mõle-
mad minu meelest oleme?

Siegfried (on ruttu saapad maha tõmma-
nud ja kingad jalga pannud). Koh?

Edith. Kõrgu lapsed, kes jõulukingitust
saama peavad!

Siegfried (plaksutab kõisa). Küürid! (Astub
kesklana juurde.)

Edith (pöörab emast ümber ja hakkab
lustikalt naerma) Hahaha! Hahaha!

Siegfried. Mis siis on?

Edith. Ah Siegfried, sa näed hommiku-
kingades nõnda - hahaha - nõnda weider
välja!

Siegfried (haavatult). Weider?! (Paneb

30.
ühe jala teise ette, nagu tahaks ta
jalgu ära peita)

Tootudr. Anna (koputab keskukse
pääle ja astub seltsimäl silmapilgul
sisse).

12. etendus.

Anna (paremp.). Siegfried (keskel).

Edith (põh. pool).

Anna (enesele). Noorh! — Ah, see wana
abielupaar on wist teise toa saanud.

(Skõwasti) Tere õhtust!

Siegfried (emast ümber pöörates). Tere
õhtust! Tere soowite?

Anna. Ma unustasin midagi — wabandage
(laia naeratusega) — ma tahtsin
woodid üles teha!

Edith (pöörab emast ära).

Siegfried (kõhatab segaselt, siis koolmeis-
terlikult). Pehke mis teie amet on!

Anna. Plus! (Läheb woodi juurde,
klopib sääl kuuldarwalt patjasid.)

Siegfried (raputab ühte kooli, et kloppi-
mist kuulda ei oleks, häkitselt). Kas
meie ei lähe mitte weel nõtukeseks

alla, jüdamekene? 31.

Edith. Ei, ma tänan! (Istub ühe tooli
peäle akna juurde pah. p. ja hakkab
nutma, aga tasamini, kui mõlematel
esimestel kordadel.)

Siegfried (tunn juurde rutates, tasase
häälega). Äga Edith - taeva pärast -
valitse ennast siin selle tüdrukuses!
See mõtleb viimati veel, et meie õnnetus
abielus oleme!

Anna (woodide juurest välja astudes).
Soovivad saksad muudu veel midagi?

Siegfried (veini ja klaaside peäle laual
tähendades). Võtke see kaasa!

Edith (ikka veel istudes ja nuttes). On
teil pilt - pilt postkaarta? (Tõuseb püsti.)

Anna ja muudugi, armuline proua!

Edith. Tõoge mulle üks tosin üles!

Anna. Jhus!

Siegfried (kõrvale). On siis sellega nii -
sugune rutt?!

Anna (veini klaasidega äraminnes,
juba ukse peäl). Ja - kudas soovivad
siis saksad ennast hommikul äratada

lasta?

52.

Siegfried (kõige suuremas segaduses).

hm-oh so - ja - (hõkitselt) Meie
saame kolistama.

Anna (kummardab tummalt ja lähed.
natuke pilkavalt oma ette naerdes, kes
kelt, koridori uksest ära.)

13. stendus.

Siegfried. Edith (temast pah. pool).

Edith (on vahesjal aegamööda jälle
akna juurde pah. p. löinud ja raostat
välja). Täevalik õhtu!

Siegfried (tema juurde astudes). Ja - tä
evalik õhtu!

Edith. Sui magusasti sinu jasmini
ja kühlapuu järel lõhnab - päris
nimastavalt!

Siegfried. See tuleb oisast.

Edith. Kõik on ju nii vaikne ümber.
ringi - nii pühalik!

Siegfried. Ja, loodus on magama löi
nud ja - meie (võtab õrnalt tema üm
bert kinni) peaksime tema eesküju
järel tegema!

Edith (romantilises rõõmustusel). Ma ei ole tähti kunagi nii ilusasti särama näinud. Kui täna õhtu - all aias sosistavad lilled üksteisega! Ah, nüüd sooviksin ma rõõmuksesse wõjuda - ja unud rõõmu-
ga wõesti und rõõmu!

Liepfried (muidel teel).

Edith Kas tead, mis pääle ma praegu mõtlesin?

Liepfried. Koh?

Edith. Selle õhtu pääle, kus ma sind kodu meie juures esimest korda laulma kuulsin - ja sind armastama hakkasin.

Liepfried (tema ümberst kinni hoides, laulab hõõsase, sooja häälega).

„Kui näeksin ma rõõmu pääl
Sind maru sees...“

14. etendus.

Robert ja Bertha (astuvad keskelt sisse). Liepfried ja Edith (poh. p.).

Robert (hõõsatahes esiti rõõuga, jääb siis na-
gu põranda külgi kinni naelutatud seisma,
surutud häälega). Mõnisi, mis see on?

Bertha (rõõga imestades). Ah!

Mõlemad vanad³⁴ (jäävad silmapilgus
ni kaua kui Siegfried laulab, liikumata
paigale ja vaatavad sooja pilguga
noorepaari poole).

Robert (võtab siis kübara peast maha
kõhatab kõvasti ja ütleb). "Wobandage
mir saksad!"

Edith (kiljatab tona).

Siegfried. Ah! - kellega on mul au?

Robert. See tuba on juba - ära võetud.

Siegfried. Ja kuidugi - meie poolt!

Robert (peäd kratsides). Ja - meie poolt
aga ka.

Siegfried. Luidas?

Robert (lihikese lõbusa naeruga). Käha
seadsime siin ennast poole tunni eest
koduselt sisse ja läksime siis aeda.

"Wahapääl olite teie ennast siia - hähä -
ka koduselt sisse seadnud!"

Siegfried. See on väga paha lugu - mina
tellisin telegraafiteel enesele toa val-
mis, ja kui meie päralt jõudsin, ütles
mulle uksehoidja: nr. 9 on teie tarwis val-
mis seatud.

Robert. See on kõik selge! ³⁵ Mies ei saanud
ükskõidjat nõhagi ja tulime otsekõhe
sellesse tuppa, sest et me juba kord siin
elanud olime. (Oma abikaasale halenal-
jaka näoga) Maudi, siis peame meie
küll taganema! (Noorelepaarile) Wä-
bandage sinult, kui -

Siegfried (sõna must ära võttes). O, pa-
lun, palun! - Lubage siisgi - (Kumardades,
väga tähtsalt) Dr. Cornelius (pühalikult)
minu abikaasa!

Robert (täiesti loomulikult ja sündimata)
Frischhain nõuunik Schloman - minu
naime!

Kõik neli (ühel ajal). Wäga armas!
Siegfried (Berthale) Wabandage, nõuuni-
ku proua, et ma - (näitab oma nimmiku-
kingude poole) juba õõlikommas olen!

Bertha. Aga ma palun, härra doktor!

Robert. Minul on ka juba õõlatakad jalas!
- Noh, eit, võtame nüüd oma krimps - krämps
kokku ja läheme teisi tuppa! (Lähel ta-
hapoole, et oma reintaskut murgast võtta)

Berthal lähel Kapi juurde poh.p, et oma

Kolmunnantlit wõtta.

Edith (kassa Siegfriedile, teda kõrvale tõmmates). Armas Siegfried, õieti ei ole see õige, et meie, nooremad, siia jääme ja wanadele inimestele niipalju sekeldusi sünnitame!

Siegfried (natuke magushapult). Hm! Kuisa arwad! (Kõwasti.) Nõunniku härra, meie ei wõi lubada, et Teie ja teie abikaasa omale nii palju tüli teete. Teie olete enne meid siin, sellepärast laseme meie endile teise koha anda!

Bertha (naeratades) astub Roberti ja Siegfriedi wahel. Wõija lahke, aga seda ei wõi meie vastu wõtta. (Wõija õrnalt Edithile.) Wanad saavad noorte eest taganema, teisiti see juhus ei ole. Kuis ma ei eksin, doktoriproowa, siis olete teie - pulmameisil?

Edith (häbelikult). Ja muidugi, armuline prowa - tõnd on meie pulmameisil.

Robert (ennast mitte walitseda suundes).

Meie oma ka - ha ha ha!

Siegfried ja Edith (imestades). Mis?

37.

Bertha. Meie pühitsime nimelt tänna
õnna hõbeputna - see tähendab - meie
ei pühitse teda üüti mitte.

Robert. Ja sellepärast otsisime wana
tuttawa koha jälle üles, ja selle toa, mis
kohakümne wüe aasta eest meie esimene
jaam oli.

Edith. Hui kena!

Siegfried ja Edith (ühel ajal). Soowime
kõigest südamest õnne!

Siegfried (pigistab Roberti kätt).

Edith (pigistab Bertha kätt).

Bertha (wäga südamekalt). Ka meie
soowime teile õnne! (Armab esiti Edithile,
siis Siegfriedile kätt.)

Robert. Nõnda see on! (Pigistab esiti
Siegfriedil, siis Edithil tugevasti kätt.)

Bertha. Hui meie praegu tuppä astusi-
me ja teid sääl palkuni akna juures
nägime, siis seisid meie eneste noorus
meie silmade es.

Edith (armsas segaduses). Armuline
proua, teie olite mulle hirmus - meele
järele!

(Par. keskurse jääle koputatakse)

Robert ja Siegfried²⁸ (korruga). Sisse!

Robert (suurepäraliselt Siegfriedile). Wa-
bandage, et ma teie koos "sisse" ütlen
härra doktor!

Siegfried (naeratab kohmetult).

Ferdinand (üks telegrammi käes, teises
käes küünal ja rõõti, tormab suures
ärevuses sisse).

15. etendus.

Ferdinand (tagap.). Robert ja Bertha
(närimp). Edith ja Siegfried (jah. p.).

Ferdinand. Palun andeks, ma kuulen
praegu oma kõige suuremaks ehma-
tuseks, et nunnid 9 kaks korda ära
rõõtud on. Nii kaua kui mina siin
rõõrastemajas olen, ei ole niisugust
asja veel juhtunud. Leda võin ma
ütelda.

Robert (Ferdinandile). Meie leppisime
waha ajal juba kokku.

Ferdinand (Robertile). Telegrammi oli
teie käest, nõuuniku härra?

Siegfried. Ei - minu käest.

Ferdinand (Roberti peäle näidates).

Siis peavad saksad teise toa võtma.

Liegfried (protestides). Ei.

Ferdinand (Liegfriedile ja Edithile). Aga, teie võtate teise toa?

Robert (vastu kaitses, ruttus). Ei!

Ferdinand (imestuse pärast kange).

Saksad tahavad üheskoos sellesse tuppa elama jääda?

Mõlemad paarid (protestides, südamest naerdes). Ei!

Robert (Ferdinandile). Rahustage ennast, härra Kellner - minu abikaasa ja mina võtame teise toa!

Ferdinand (annab küünla tema kätte, mis veel mitte ei põle ja võtme). Siin, härra terwisehoiuosakonnas, - number 12 - koha teine ukse trepi juurest.

Robert. Na, na, see on ju ka päris häa number! (Paneb küünlaja võtme laua peäle.)

Ferdinand. Tohin ma paluda? (Annab Liegfriedile plüütsi ja raamatu.)

Liegfried (kirjutab ja panuseb). Dr. Siegfried Cornelius, abikaasaga, Berlinist.

40.
So! (Anna püüabsi järele minna tagasi)
Robert. Mis, teie olete ka Berlinist?
See on ometi tähelepanemise väärt!
Kui kodust ära sõidad, siis ütled: Küll
on õnn, et ometi kord jälle teisi nägu-
sid näha saad! Trehvad aga tee pääl
berlinlast, siis rõõmustad nagu ahv!
Anna (tuleb keskest taldrikuga).

16. etendus.
Endised. Anna (astub Edithi ja Bertha
vahel).

Anna (Berthale). Siin on piltpostkaar-
tid, armuline prona! (Anna need tema
kätte) ja siin (Edithile) on külma toit!
(Paneb taldriku laua pääl)

Bertha (imistades). Mis ma piltpostkaarti-
tega tegema pean?

Edith. Ah, need tellisin mina! (Wõtab nad)

Ferdinand (Annale ametliku näoga)

Külma toit ei tule nüüd mitte enam num-
mer 9, vaid number 12. wüa!

Anna (naesterahwastele). Wo bandage!

Robert (noljatades, Annale). Ütelge õige,
mu laps, kuhu teie siin õieti selle sada-

41.
posulase ära peidate - mina küsin
ainult teaduse pärast.

Anna. See seisab muidugi sääl kapi
pääl. (Näitab par.p.)

Robert (väga pilkavalt). Muidugi! (Sieg-
friedile) Kärva doktor, pange tähele,
sääl kapi pääl!

Anna (keskelt ära).

V. stendus:

õudised ilma Annata.

Ferdinand (on rahvajal vanapaari asjad
kokku võtnud). Ma kaman teie asjad
kohe teisele poole, nõuniku härra! (Lä-
heb keskmise ukse poole)

Robert (härja ja pr. Corneliusle). Minu
saksad, enne kui meie teie juurest ära
läheme - kas meie ei kosta oma tut-
rust, mis niisuguse isäralise juhtumise
läbi tekkinud on, klaasi vana Rein-
weiniga? (Lana poole vaadates) No,
noh, kuhu siis see vein jäänud on?

Siegfried. Wabandage, nõuniku härra,
ma loaksin tüdrukku kõik ära vira-
mul ei olnud ju sellest aimugi, et -

42.
Ferdinand (lähe pääl, weel kord umber
pöörates). Saan Reinweini kobe ta-
gasi tooma! (Läheb kesk. ksest irra.)
18. etendus.

Robert ja Bertha (par. p.). Edith
ja Siegfried (pahemp.)

Edith. Aga istuge ometi silmapilgusko!
(Näitab istuma sundides sohva poole)

Bertha Kas teate, et teie üks tore
naesuke olete!

Edith. O! (Armsas kohmetuses.) Armu-
line proua, teie olete mulle hirmus -
meeljärel!

Bertha (võtab sõbralikult Edithi käe-
varre ja läheb temaga sohva juurde,
mille pääle mõlemad naesterahvad istu-
vad, Bertha par. p., Edith pah. p.)

Robert (Siegfriedi juurde astudes). Ja,
kui teie tänna Berlinist tulite, siis pi-
dite teie miega ometi ühes rongis
sõitma! (Hõnni Siegfriedi käevarest
kinni nõttes.) Võtku mind kviat, dok-
tor! -

(Kaugelt kõlab leierkasti viis. „Ei

teas, mis peab sest saama -)

Robert (ilma wahajata edasi rääkides).

Nüüd tunnen ma teid jälle ära! Kas
teie ei olnud see härra, kes Hannoveris,
kolm lilledkimpu käes, waksali esisele
wälja tormas?

Siegfried (alawalt). Ja muidugi, et neid
käewu juures natuke wäriskendada! Need
olivad Edithi lilled!

Robert (istub tooli pääle sohwest par. p.,
oma abikaasa kõrvale).

Siegfried (istub oma abikaasa kõrvale
tooli pääle, sohwest par. p.).

Bertha. Ja, julmareisit on mehed weel
wüisakad! Minu wanamees luges täna
terwel sõidu ajal; esiti ajalehte, pärast
üht raamatut.

Robert. Maudi, see oli liidmanni teadus-
lik töö, luumurdmise rawitsemine -
kõige uue wäljaanne - raudtee tarwis-
wäga kohane lugemise materjal!

Heik neli (naerawad).

Robert. Päälegi magasid sina kõik
aeg, Maudi!

44.
(Keskukse pääle koputatakse.)

Robert. Härra doktor, nüüd peate
tule „sisse“ ütlema!

Siegfried (naeratades). Sisse!

Ferdinand (astub sisse taldrikuga, mil-
le pääl kaks pudelit ja klaasid seisavad).

19. etendus.

Edith ja Ferdinand.

Ferdinand. So, sin on Reinwein! Kui
saksad veel midagi soovivad, siis pa-
lun ainult kõlistada! (Loopleb korridori
uksest välja, ära minnes.) Siäl näib ju
päris penikene purjutamine tekkima!
(Kaob ära)

20. etendus.

Robert (on jüsti tõusnud ja kõik neli
klaasi tõis-tõitnud). On õnneti hääd
määrjuki, ja särab nii kuldselt - nagu
päikene, kui vana isa Reinile ühe
mussukese annab!

Siegfried (on Edithile midagi sosistanud
ja ühes temaga ruttu jüsti tõusnud,
lana juures, klaasi tõstes). Hõbepraari
tervisko - ta (ühes Edithiga) elagu!
Kõik neli (lõövad klaasid kokku ja joovad)

Robert (oma klaasi ^{43.} kastes, tasase pilke-
ga). Wärske abielupaari terwiseks! - Pää-
lühes oma naesega) elagu!

Loik neli (lööwad klaasid kokku ja
joowad, laulawad siis seistes ja klaasisid
käes hoides). Näd elagu - näd elagu -!
(Jstuwad jälle mahol)

(Leierkast jääb wõit.)

Robert (natuke torgates). Üheloge õige,
doktor, kas meie ei ole mitte ühe fakul-
teedi mehed?

Siegfried. Ei, nõuuniku härra, mina
olen lahutusetaolane. Ma õppisin küll
hakkatuses arstiteadust, aga kui ma
esimest korda loikamise saali tulin,
siis - teie naerate mind wälja -!

Robert. Aga mitte põrmugi!

Siegfried. Siis minestasin ma ära.

Robert (täiesti kõrist naerdes). Hahaha!
Ja, meil arstidel peab muudugi libuniku
süda olema! (Joob oma klaasi tühjaks.)
Olite teie üliõpilasena mõne wehkewa
seltsi liige, härra doktor?

Siegfried (natuke hõbelikult). Akademiilise

46.
louluseltsi liige, nomeniku härra
Robert (venitades). Soooo!?! (Emma
sirgeks ajades.) Mina olin teistsu-
gune poiss! (Robbi oma otsa.) Siin
on veel väike mälestus sellest ilusast
ajast! (Tõstab oma klaasi kõrgele,
vaatab õndsas mälestuses inese ette
ja loulab.)

„Oh nooreca toredus,
Kus oled sina jäänud?!
Su piiramata vabadus
On ajamerde läinud!
Sind otsivad silmad asjata-
Ei jälgegi sust leia ma!
O jerum, jerum, jerum,
O quae mutatio rerum!“

(Lügutatult.) Mausi, sinu terwiseks!

(Pusti tõastes, naljakalt.) Anna mulle
mussu, eit!

Bertha (tasakesi tagasi tõijudes.) Agga
Robbi! (Wanad püüdnud.)

Siegfried (tasakesi oma noose kätt pi-
gistades.) Minu kallim vora!

Edith (soositades.) Minu magus Siegfried!

(Noored naised.)

(Wahing.)

Bertha (oma meest kõigest tõmmates, pilguga noorepaari poole). Mchekene, on küll aeg, et -

Robert (kes nüüd vähe purjus on, lustilikult rõvasti). Ja muidugi, kolmas kell! (Lisab selle juures juusti)

(Leierkast hakkab tasa mängima ja mängib kuni lõpuni)

Teised (tõusevad juusti).

Edith. See rõõmustaks mind ülivõrga, nõuniku proua, kui mul kord Berlinis jälle see rõõm oleks -

Bertha. Ma loodan kindlasti selle pääle, armas doktori proua. - Ah, sääl ripub ju sinu mantel, Robby.

(Võtab selle varvast paar. p. sohvat.)

Robert. Kus siis see küünal on? (Vaatab ümber.)

Edith (lõuna pääle näidates). Siin, nõuniku härra! debage, et ma Teile küünla põlema panen. (Võtab tikku ja paneb küünla põlema.)

Robert. ^{48.} Wäga lähke, doktoriprova-
tee mõjute sütitavalt!

Bertha (oma meest naljakalt ähvarda-
des). Lina!! (Edithi juurde astudes.) Ja
nüüd, eloge hästi, väike prouake!
(Patsutab talle põse pääle.) Ma soo-
win teile kõigest südamest täit õnne
teie eluteel - (väga südamliselt) täit
õnne!

Edith (armsas kohmetuses). Armuline
proua, teie olite mulle hirmus - meele-
järele!

Bertha. Tohin ma teid jumalaga jätni-
seks kaelustada? (Teel seda, ilma was-
tust ära ootamata)

Robert. Tohin ma teid ka kaelustada,
noor söber? (Teel seda liialdatud nal-
jakal wüsil.)

Bertha. Nõnda siis - jällenägemiseni
meie armsas Berlinis! (Annab noorele
paarile kätt.)

Siegfried. Jällenägemiseni!

Robert (kes waherajal otsides tagaposle
läinud on). Kuhu ma siis oma soapa

pannud olen? - Ah ja, õigus! (Avab
korridor ukse, võtab oma saapad ja
lähleb laua juurde.) Loksad, kui te luba-
te - (võtab veinipudeli ja oma klaasi
lauda pealt) võtan ma selle kaasa!
Mul on selle väina saksaga veel sõna-
ke kõnelda! - Mõnisi, küünal!

Bertha (võtab küünla).

Robert. Oli ometi üks lõbus õhtu -
mis?

Liepfried ja Edith (seisavad pah. p.
akna lähedal ja hoiavad nagu kok-
last üksteisel käest kinni; ühik ajal).
Wäga lõbus!

Bertha (nokitab veel kord pääga
noorte poole ja lähleb välja).

Robert (lähleb temale järele, pöörab
ennast lääne poole veel kord ümber
ja ütleb õige õnnalt, natuke kelmisikalt).

Loksad, hääd ööd!

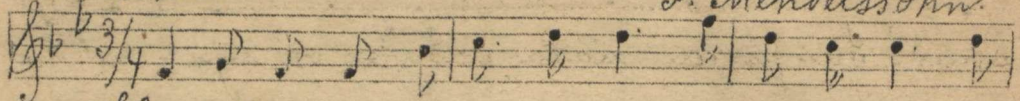
Edith (paneb hõbenedes pääd oma mehe
rinnale).

Lõpp.

50.
Hui näeksin. (Lhk. 18 ja 33.)

Andante.

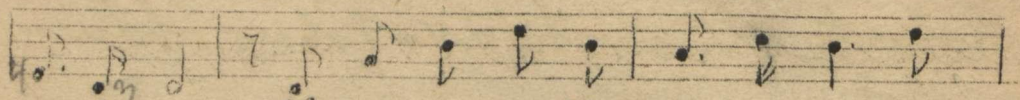
F. Mendelssohn.

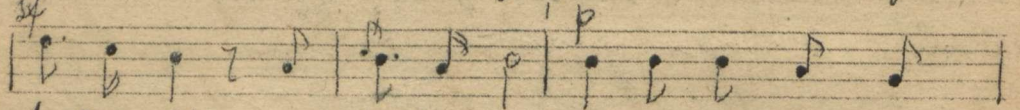
Hui näeksin ma nõmme pääl sind maru sees, sind

maru sees, ma kaitsaksin sind kumega, sul seistes es, sul

seistes es. Hui maru juhtub õnne-tus, ja

hädasht, ja hädasht, siis on sul minu

rima naal küll kindel koht, küll kindel koht!

Oh nooreid toredus! (Lhk. 46)

Parajalt.

Üliõpil. laul.

Oh noore-e-a toredus, kus oled sina

jäänud! Su piira - mata wabadus on aja - merde

läänud! Sind otswad silmad as - ja - ta, ei

jälgegi must lei - a ma! O jerum, jerum

jerum, o quae muta - tio rerum!

An 909
Jacobson